67293

171 (14.066). Львів, понеділок 1. липня 1935. Рік LVI.

Оплата поштова оплачено готівкою.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504.060, 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Свято Евхаристії.

Львів, 30. червня 135.

Цьогорічне свято Пресвятої Евхаристії пройшло у Львові неменше величаво, як попередніми роками, не зважаючи на дощ, який перепадав підчас походу в ринку. Почалося воно в церкві св. Спаса архиєрейською Службою Божою, що її відправив Преосвященний Кир Іван в окруженні духовенства. По год. 10. рано перейшов торжественний похід з церкви св. Спаса до чотирьох прибраних диванами і зеленю престолів у ринку, біля яких відбулися короткі відправи. У торжественнім поході взяли участь церковні братства й сестрицтва з усіх наших церков у Львові під проводом своїх отців духовних, визначні представники українських установ, корпоративно йшли члени товариств: „Воля" з орхестрою, „Зоря" з орхестрою, „Будучність", „Сила" та інші з прапорами і маси вірних. Співав мужеський хор під управою ради. Купчинського. Дуже гарно виглядали вишивані хоругви і святочні ризи духовенства, що просто манили око. Свято відбулося в найбільшому порядку.

У святі взяли теж участь довгі лави луговиків і луговичок з трьома орхестрами.

Міські Театри на понеділок 1-го липня

Найнижчі ціни.

Перший раз у Театрі Ріжнородностей

„Школа податників" Бера і Верней

Холодна добра вентильована саля. — Безжурна розривка. — Знаменита гра акторів

Лугові лави на вулицях Льва-города.

Як відбулося свято 10-ліття Лугової Організації.

Довго ожидане та давно заповіджене Свято 10-ліття Лугової Організації з походом лугових лав містом, як найголовнішою точкою програми, відбулося вчора, в неділю 30. червня, і підсумки його такі:

Триденна непогода, що попередила це свято, хоч до того часу переживали ми просто африканську спеку, ще більш дощ від самого ранку в день свята — не дозволили, щоб Свято Лугу вийшло таким, як цього сподівалися всі, тимбільш провід Лугу, що маючи звідомлення з місць, заповідав його найбільшим з дотеперішніх лугових свят. Непогода вплинула головно на те, що Луги з дальших від Львова повітів не прибули, хоч і під тим оглядом були вимки (Луг з Григорова пов. Бучач, Батятич пов. Камінка та Годині пов. Мостиська), а теж відстрашив від походу до Львова ближчі Луги, що вибиралися в неділю вранці вийти з хати. Що більше, внаслідок дощу, який переставав тільки на моменти, не відбулося й урочисте богослуження в Луговому Городі, яке мав відправити о. ігум. Лучинський та на якому проповідь мав говорити еп. Бучко.

Всеж таки свято відбулося, хоч і зі зміненою програмою. Луги, що прибули на своє свято, не маючи змоги відбути свого богослуження, вийшли в 11. год. на чолі з львівським Лугом з Лугового Городу і вул. Сикстуською пішли на Ринок, де взяли дисциплінованими сотнями участь у святі Евхаристії. Поява лугових лав в ринку їх похід за процесіями та марш містом (перша поява і перший марш) стали мимохіть атракцією свята Евхаристії, а лугові чети зустріло громадянство незвичайно прихильно: доволі згадати, що підчас походу їх тричі закидано цвітами (памятаєте каміння з Франкового свята?) і втішними, одушевленими окликами. З Ринку відійшли лугові лави, наливаючи вулиці стрійними рядами, вишиваними сорочками й нар. строями, знову до Лугового Городу. Йшли луговики й луговички (ми начислили в поході 850 луговиків і 250 луговичок) вул. Рутовського, 3. Мая, Словацького, Сикстуською вгору, Потоцького Ленартовича й Вулецькою, з 3 орхестрами, що приграбали їм назміну (найкраща — Лугу з Чижикова).

На площі, згідно зі звітом, були такі Луги: Григорів пов. Бучач (22 луговики); Салаші пов. Любачів (3 луговики); Криниця пов. Дрогобич (8 луговиків і 3 луговички); Мокротин (27 і 9), Фіна (19 і 6), Провала (8) і Майдан Мокр. (4), пов. Жовква; Боляновичі (12), Ляшки Гостинцеві (20 і 7), Арламівська Воля (8 і 3), Годиня (30 і 14), Пілгать (8) і Старява (6 і 6) пов. Мостиська; Батятичі (24 і 16 та 21 доросту) пов. Камінка; Янів (14 і 8) і Дубровиця (14 і 1) пов. Городок Яг.; Серники (10), Лопушна (31 і 7) і Суходіл (24) пов. Бібрка; Перемишль (1); Запитів (29), Жиравка (38 і 7), Кугаїв (23 і 9), Зарудці (34 і 4), Сороки (4 і 16), Малехів (10), Ляшки Мур. (49 і 29), Руданці (40 і 12), Підліски Малі (25 і 15), Чижиків (63 і 28 та 13 дор.), Германів (40 і 18), Миклашів (65 і 23), Селиська (60 і 25), Скнилів (59 і 12 та 18 дор.), Поршна (22), Черепин (34 і 9) і Гряда (12) пов. Львів; крім цього львівський Луг 127 і 60 та Знесіння 8. Разом на святі було 39 Лугів з 10 повітів та чотири лугові орхестри: Чижиків, Жиравка, Сороки й Черепин в лугових одностроях. Всіх луговиків і луговичок було на святі отак *1478*, отже хоч і в непогоду, більше як мин. року. Можна уявити собі, як булоб виглядало це свято, колиб була погода і Лугів було хоч у двоє більше.

На площі в Луговому Городі, що справді чудовий своїми деревами та кольоровими каскадами квіток на степениці (чи не найкраща з усіх площ Львова?) Лугове брацтво відпочало годину і під пров. голови Великого Лугу, д-ра Дашкевича стануло до вправ, хоч дощ то йшов то переставав. Проти степениці стануло 8 рядів луговиків, 8 луговичок по середині і знову 12 луговиків, що залили всю площу вправ і якби їх прибуло на свято більше, булиб мусіли вправляти хіба другою партією. Під особистою командою д-ра Дашкевича та під звуки орхестри проф. Манька відбули лугові чети масові вправи вільноруч, водночас луговики палицями а луговички хустинами, врешті луговички ритмічні вправи до молитви „Боже Вел., Отче всесильний". Технічно найкраще вийшли масові вправи вільноруч: ціла площа жила, ворушилася і кидалася, як один. Дуже важкі вправи палицями вдалися незгірше, коли зважити, що це була генеральна проба і що вперше вправляли спільно люди з ріжних сіл і повітів, збиті в одну лаву. Луговички вправляли бездоганно, а їх ритмічна молитва — це було щось таке чудове, що заставляло плакати і зривало не даром спонтанічні оплески та оклики публики й мусіла бути повторена. Публика оплескувала, зрештою усі вправи палко й гаряче, а було її як на дощ, передполудне (свято було заповіджене на 4. год. попол.) і вакації — несподівано багато.

Після вправ до Лугових лав, що зійшлись у чотирокутник, промовив голова Великого Лугу д-р Дашкевич, віднаначуючи у промові це свято, заохочуючи Луги до праці та закликаючи їх прибути 4. серпня ц. р., коли Лугове свято буде повторене. Лугові чети вислухали з черги на позір свого гимну „Ой у лузі", що його відіграла орхестра дир. Манька і почали дефіляду перед д-р Дашкевичем та Головною Старшиною, що знову була ревією дисципліни та кольориту нар. одежі і яку публика оплескувала грімко за кожним відділом. По дефіляді луговики відійшли у глибину Лугового Городу і на цьому свято в год. 15.30 м. скінчилося.

Вражіння зі свята, зокрема з вправ — величезне. Хто не бачив їх, може жалувати: він не бачив, що є частина української молоді, яка справді працює над собою, яка справді дає запоруку, що буде основою для майбутніх великих діл і найважніше: яка здисциплінована та задивлена у велику Ідею, слухає свого проводу.

Слава всім цим луговикам і луговичкам, слава їх старшинам і Гол. Старшині, що приневолили нас у мин. неділю ще раз повірити в Ясне Завтра серед нашого лихоліття й безголовя!

(ак.)

Текстильна Централя

передше Стахевич і Абрисовський

Львів, Галицька площа 12а

Фабричні склади першорядних краєвих і заграничних фабрик. — Величезний вибір останніх новин. Низькі ціни! 1816 2—2 Низькі ціни.

ВІДКРИТТЯ 1-го ЛИПНЯ Ц. Р.

Перед виїздом на вакації

не забудьте обезпечити свого мешкання від крадежі із вломом в

Товаристві взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР",

у ЛЬВОВІ, вул. РУСЬКА ч. 20.

ВОЛИНСЬКИЙ ВОЄВОДА УСТУПАЄ.

Польська преса пише, що в другій половині липня дійде до змін на становищах воєводів. В першу чергу обсадять становище краківського воєводи. Волинський воєвода Юзефський уступить зі становища воєводи в Луцьку, де кілька років виконував свій уряд. Поголоски про зміну уряду неправдиві.

П. П. С. ПРОГОЛОШУЄ БОЙКОТ ВИБОРІВ.

Вчора цілий день радила у Варшаві Начальна Рада ППС над справою участи у виборах до сойму і до сенату. По цілоденній нараді пізно вечором Начальна Рада рішила більшістю голосів не брати участи в виборах до сойму і до сенату. Частина членів домагалась перед проголошенням бойкоту виборів порозумітись з іншими лівими партіями. За те Начальна Рада одноголосно осудила виборчу ординацію, яку приняв сойм. Опісля Рада рішила порозумітись з людовцями і соціялістами національних меншин та клюбами національних меншин з метою приєднати їх до бойкоту парляментарних виборів.

РОЗМІРИ ЖАХЛИВОЇ КАТАСТРОФИ

ТОКІО, 30. 6. ПАТ. Полудневий острів Кію-Шію навістив великий тайфун зі зливним дощем, якого не памятають від 33 років. Вчора вранці тайфун надтягнув над західною частиною Японії. Найбільше знищене місто Кіото та околиці. 8 рік виступило з берегів, затопило 12.000 домів і знищило 32 мости. 8 осіб потонуло, 1.700 дітей у шкільному віці вивезли зі загрожених околиць вантажними самоходами. В Осака 60.000 домів частинно або зовсім знищені. Вода забрала 165 домів і 20 мостів, 20.000 стоїть під водою. Залізнича і телефонічна комунікація перервана, пополудні частинно наладнали. Поліційна влада в Токіо, Осака і Кіото заявила, що годі передбачити число жертв. В Осака тайфун затопив два кораблі з 120 пасажирами. Здогадуються, що число вбитих сягає понад 200 осіб. Міністер внутрішніх справ заявив, що в ратунковій акції беруть участь моряки і військо.

Землетрус у Токіо і Йокагамі не спричинив ніяких шкід. Осередок землетрусу находився мабуть в околицях Катсура.

—o—

Анґльо-німецьке порозуміння і европейські нації.

Женева, 27. червня 1935.

Порозуміння щодо сили німецької фльоти, добуте минулого тижня у Льондоні, має значіння, що виходить далеко поза його властиві рямці. Без перебільшення можна сказати, що це порозуміння може бути зворотним пунктом у відносинах не лише між Англією та Німеччиною, а й між Німеччиною та Францією.

Булоб неоправданим оптимізмом вірити, що швидко буде створений пакт чотирьох держав, але не можна поминути без уваги голосів італійської преси на цю тему у звязку з подорожю льорда Ідена до Риму. Деякі італійські часописи гадають, що ця подорож моглаб бути першим щаблем в напрямі поширеного порозуміння між Англією. Францією, Італією та Німеччиною — порозуміння поширеного, очевидно, на Польщу. Дипльоматичний співробітник „Попольо д Італія" зазначує, що справи йшлиб значно краще для аліянтів, колиб вони заключили пакт чотирьох, пропонований Мусоліні́м у 1933 році. Від того часу даремне шукали інших шляхів та пробували інші системи. Добрий шлях нових досвідів доказав, що основи миру в Европі є ті, на які вказав Мусоліні.

Можна сподіватися, що льорд Іден, вертаючись з Риму до Парижа, спопуляризує у Франції італійські погляди на пакт чотирьох чи пятьох держав. Але й перші відвідини його в Парижі зменшили поважно невдоволення, викликане там англьо-німецьким порозумінням. Невдоволення це було з погляду дотеперішньої французької політики досить зрозуміле. Англьо-німецька морська угода перекреслила не лише дотичні точки версайського договору, а й франко-англійських протоколів з 3. лютого цього року, і Стрезу і відому догану Сюзу Народів Німеччині з приводу її новоозброєння. Вина за те, що англійський уряд порозумівся самостійно з Німеччиною, не порозумівшись раньше з Францією, паде цілком на сам французький уряд, який Англію і Італію ставив в останніх часах надто часто перед доконаними фактами. Останній з тих фактів, союз з Москвою, надто небезпечний, щоб уряд Великобританії довше міг це терпіти. Тому Францію також нарешті поставлено перед справді далекосяглим доконаним фактом.

Чи це отямить Францію? Можливо, якщо взагалі ще можна перебороти отруйні впливи большевицько - соціялістичного французького бльоку. Факти політичного життя Европи промовляють цілком недвозначно. Відомий редактор П. Бріке пише на цю тему в „Журналь де Женев": „Підписуючи франко-совітський пакт, французький уряд не обчислив того, що він підкопує цим співробітництво між Парижем та Льондоном. Гадаючи налякати цим пактом Німеччину, вона лише скріпила її цим. Тринацять місяців тому ми писали, що франко-совітський союз може лише зблизити Льондон з Берліном. Франко-совітський пакт спричинив сучасну тактику Великобританії. Лякаючись, що Німеччина її обдурить, Франція дала себе обдурити Москві та віддалилась від своєї наймогутнішої союзниці, Англії.

„Москва є кольосом на глиняних ногах. І ту Москву Франція просить стерегти договори, мир, безпеку і справедливість. Москву, що в найбільш жорстокий спосіб поневолює невинні народи! Як може Франція, відкидаючи свої найбільш шляхотні традиції, підтримувати тих, що нищать фінську расу, давлять Кавказ і Україну? Невпинний наступ Совітів на 30 міліонів українців є ганьбою нашого XX. віку. Але націй вбити не можна. Прийде день, коли вони повстануть і кинуть в порох своїх гнобителів. І як можна думати устійнити безпеку та мир Европи на злочині? Якоюж непевною основою є кривда!"

„П. Іден переконався мабуть про це, перебуваючи у Москві. П. Ляваль, що є одним з найбільших політиків Франції, надто досвідчений, щоб не розуміти цілої небезпеки сучасної ситуації. Він дістав тяжку спадщину, але ми спокійні, тямлючи його зручність".

Політичній зручності Ляваля завдячує справді Франція всі ті обмеження і застереження, які вписано до франко-совітського пакту та які суперечать справжньому франко-московському военному союзові. Але чи пощастить йому завернути Францію з того фатального шляху зближення з Москвою, яким Франція іде тепер, покаже найближча будуччина. Нагоду для цього Франція у всякому разі матиме підчас найближчих переговорів про повітряну умову, загальне обмеження зброєнь і т. і., що мають незабаром відбутися між Англією, Німеччиною та Францією. Можливо, що в Парижі зрозуміють, що Льондон вартний більше ніж Москва, та що при спротиві Англії з самою Москвою вдіяти проти Німеччини можна небагато. А перемога цієї думки в Парижі булаб цілковитою поразкою дотеперішньої системи оточення Німеччини та союзу з Малою Антантою.

Значіння англьо-німецького порозуміння тим більше, що воно сталося майже безпосередньо після відомої промови Гітлера, в якій недвозначно окреслено становище Німеччини супроти московського большевизму. Ця історична промова доказує яскраво назрівання в Европі свідомости, що кожне порозуміння великих держав між собою може бути спрямоване лише проти Москви.

А від порозуміння великих держав до розкладу СССР на його складові частини лишається лише один, хоч як великий, крок. Це знають дуже добре і московський уряд і поневолені нації СССР.

М. Данько.

Знеславлення історії нашої церкви.

„Вінець" целібатної реформи.

V.

МАНЕВР З ЦЕРКОВНОЮ ТРАДИЦІЄЮ.

Традицію східної Церкви щодо жонатого типу світського клиру, „муж одної жінки", о. Мартинюк проголосив за схизматичну, некатолицьку. Ще й підсилив своє твердження письмом холмського унїятського епископа Максиміліяна Рилла з 1773 р., де цей епископ без обиняків каже: **„Супружя священикам полишили на Сході творці схизми, щоби простих більше в схизмі закріпити; а зробили се з ненависти до Римської Церкви"** (стор. 170). О. Мартинюк підкреслив собі ці слова з листа еп. Рилла. Дійсно є звязок: Якби колись у нашій історії не Рилли, то нині й Мартинюків не було би в нас!

Зачисливши, на основі своєї нужденної софістерії, св. Письмо і I. нікейський собор на користь виключно латинської церковної традиції, о. Мартинюк має розвязані руки — далі аргументує, як йому любо: що ніби тільки латинська практика (обовязковий целібат духовенства) є католицька; що католики всіх обрядів мусять приняти „право целібату" (автор завсіди говорить з польська „право", замісць „закон"; він показується недоуком також у мові та стилістиці), якщо мають стати повними католиками; що „священичому станови не пристоїть супруже поняття"; що жонатий тип духовенства це „плід необсерванції", „уймаючий церковній приличности" (391), „рана в дисципліні" (384); що „з огляду на обовязок позитивного ушанування Пресв. Евхаристії не сміє св. Церква засаднично вдоволятися жона-

БАРБЕЙ Д' ОРЕВІЛІ. 9)

Поза партією віста.

Чи був це якийсь знак, якесь порозуміння, чи змова, як воно буває між коханцями — оті мовчки розжовувані та обкушувані квіти?... Я справді повірив у це. Вона спокійнісінько вклала знову перстень на палець, коли офіцир досить ним намилувався, і віст поплив далі, замкнений, німий, похмурий, якби ніщо його не порушило.

Щож нарешті було в тому всьому такого, що мене так схвилювало і так врізалось у мою память, як мідерит, коли час не стер ніодної рисочки з тої сцени? Я бачу ще Марморове обличчя, вираз криштального спокою графині, що на хвилинку розтанув у пожадливому тремтінні, з яким вона понюхала й розжувала резеду. Все це залишилося в мені і ви зараз зрозумієте чому. На ті факти, що між ними я не бачив добре звязку на факти слабо освітлені інтуїтивним здогадом, за який я докоряв собі, факти попереплутувані у клубку можливостей і неймовірностей, — на те все аж пізніше упав промінь світла, що розяснив мені той хаос.

Мене віддали до гімназії досить пізно. Я просидів у ній два останні роки, не вертаючись додому. Саме там довідавсь я з родинних листів про смерть Ермінії Стассевіль, що впала жертвою якоїсь хоробливої апатії, непомітної в неї аж до останніх хвилин, коли лікувати її було вже за пізно. Ця новина, передана без коментарів, заморозила мені кров тим самим холодом, що його відчув я в дядьковому сальоні, коли вперше почув той кашель, немов похоронний дзвін і коли раптом прокинулись у мені такі жахливі здогади.

Люди досвідні у духових справах зрозуміють мене, що я не насмілився поставити ніодного запиту з приводу несподіваного загину такої улюбленої доньки і такої багатонадійної молодої дівчини. На мене находили аж надто трагічні думки, щоб я міг із кимось про це говорити. Коли я вернувся до батьків, наше місто змінилося зовсім; міста — як жінки, — коли їх довше не бачиш, пізнати їх важко.

Було це після 1830. р. Липнева революція сполошила й англійців; вони виїхали з міста, де звичаї і звички під натиском подій сильно попсувались. Мій перший запит був: що сталось з Мармором Каркоелем. Мені відповіли, що він вернувся до Індії з урядового наказу. Сказав мені це той вічний „кавалір" Тарсіс, один з чотирьох учасників незабутньої — бодай для мене діямантової партії. Відповідаючи, він упер свої очі в мої, як людина, що чекає дальших запитів. Отож я майже мимоволі — бо душі відгадують одна одну швидше, ніж може проявитись воля — спитав:

— А пані Трамбле-Стассевіль?

— То ви знали щось? — відповів він мені досить таємно так, ніби довкола нас сто вух насторожилось, а нас було двоє.

— Ні, — відповів я — я не знаю нічого.

— Вона вмерла на легені, як її донька, місяць після відїзду того чорта Каркоеля.

— Чому так точно означуєте дату смерти і чому згадуєте теж Каркоеля?

— Отже ви справді нічого не знаєте? Ну, то знайте, що вона була мабуть його любкою. Так бодай говорили тут про це, хоч і пошепки. Тепер уже і не зважуються говорити. Ця графиня то була першорядна лицемірка. Така вже була зроду, як інші жінки зроду мають біляве або чорняве волосся. Вона зжилась з брехнею так що брехня заступала їй правду — і то просто, природню, без ніякого вусилля та намагання. Та і крізь таку зручну та глибоку брехню, що її ледви щойно недавно вдалось розкрити, пробивались поголоски, що затихали від самого жаху як можна їх поширювати... Коли вірити поголоскам, то той шотляндець, що любив тільки карти, був коханцем не тільки графині, хоч вона не приймала його ніколи дома, як інших і гатила в нього епіграмами, як ні в кого в нас, з демонічною злобою при кожній нагоді!... Мій Боже, це не булоб нічого, якби на цьому все скінчилось! Але найбільше лихо в тому, що „бог шлему" — зашлемував усю рідню. Бідненька Ермінія потайки до нього молилась — пані Ернестина Бомон може вам про це розповісти, коли схочете. Щось лиховісного було в цьому. Чи він кохав її, чи маму, чи обидві, чи ніодну? Чи на маму дивився тільки як на підвищену ставку гри? Хто його знає? Звідси починається вже темна історія. Єдине певне те, що мама, яка мала душу так само суху, як тіло, зненавиділа доньку і причинилась до її смерти.

(Далі буде.)

тип один священика при престолі" (112) і т. ін. Воротні: целібат це краса церковної дисципліни і приличність, а жонатий стан духовенства це рана в дисципліні, брак дисципліни і ущерблення приличности.

На доказ тих своїх тверджень автор наводить цитати з ріжних латинських Отців і папів. Річ усім зрозуміла: Коли на заході прийнявся целібат духовенства, то й вискази латинських Отців та папів мусіли і мусять іти в тому напрямі, щоби підтримувати його.

О. Мартинюк поклика́ється також на одного східного Отця, як свідка, а саме на св. Епіфанія (†403), епископа Саламіни на острові Кипрі. Цей епископ пише: „Св. Божа Церква не припускало чину діякона, пресвитера, епископа ани чби і підіякона такого, котрий, хочби вдівець і одної жени муж, але жие в супружих зв'язках і про діти дбає". „Але скажеш впрочім, що у деяких місцях священики, діякони, іпідіякони родять ще діти: однак се не є по закону, а по чисто людськім мудрованню" (...).

Св. Єронім подібно висказувався й відповів Вігілянцієві завзятущому ворогові целібату духовенства. Така вкінці традиція цілої Церкви і такий звичай були всюди, де чистіша цвила дисципліна (86).

Якже де? На нікейському соборі перепав внесок, щоб зобовязати ввесь клир до целібату, а по соборі деякі Отці ще агітують за целібатом. Все в тому й річ, що вони агітують за целібат: їх свідоцтво не є вповні обективне, не є воно збірним і авторитативним голосом цілої Церкви, тому воно ніяк не рівноважиться з голосом „Апост. Канонів", анкирського та нікейського собору. Св. Єронім це член латинської Церкви і то „патріот" з церковного погляду, св. Епіфаній це монах, що завзято агітував за поширенням монашества.

Треба мати на увазі, що в перших чотирьох віках Церква находилася в ембріональному стані, де можна знайти зародки для пізнішої усталеної практики і східної і західної Церкви. Але тенденційне, коли хтось хотів би вивести з апостольських часів тільки практику одної з двох основних галузей Церкви.

Це не так, як о. Мартинюк каже, що целібат чи жонатість були загальним звичаєм, а одна лише „виломлювалася" з цього звичаю, але змагались зі собою дві струї: одна за целібатом духовенства, друга за типом „одної жінки муж". Ригористична (целібатна) струя остаточно перемогла в верхах: Єпископи і в західній і в східній Церкві мають бути обовязково безженні — у східній Церкві обовязково черці. Нічого дивного, що в перших віках та сама ригористична струя перла до того, щоб загалом ввесь клир складався з „черців". 1) В перших трьох віках чернецтво ще не було здиференційоване, що виломилося як окрема формація, як „нурт" то в рядах духовенства, то в рядах мирян. Отже струя, що перла до целібату духовенства була чернеча струя. На заході чернецтво є пізно (в VI в.) скристалізувалося, тому, крім інших чинників, також це сприяло розвоєві целібату духовенства: у священиках хотіли бачити монахів, або бодай сурогат черців. 2) Християнська віра була ще нова, її ідеали ще загально не були випробувані в житті, тому етичний максималізм змагався, щоб стати загальною реґулою. 3) Християни чекали скорого кінця світу. Стояли в дуже гострій опозиції до цього світу". 5) Християнська віра ще не обіймала цілої суспільности, християни складалися з самих „вибранців", неморальних виключали з поміж себе. Християни мусіли зважати на те, щоб дуже відрізнятися від поган своїм строгим способом життя. 7) Поганський світ раз у раз кроваво переслідував християн. Усе те підсилювало змагання до етичного максималізму — ригоризму.

Появлялися ріжні ригористичні секти, або й такі, що осуджували подружжя взагалі, як Марціоніти, Маніхеї, Євстатій і ін., а Церква мусіла з ними боротися, щоб зберегти „духову рівновагу". Очевидно сектярі в першій мірі зверталися проти жонатого духовенства. І ось маємо реакцію Церкви на агітацію усяких таких типів, що звертались проти жонатого духовенства. Канон 5-ий „Апостольських Канонів" каже: „Єпископ або пресвитер або діякон нехай не покидає своєї жінки під претекстом побожности; якщоб покинув, нехай буде відлучений; а якщоб продовжував (жити в такому стані), нехай буде зложений". А канон 4-ий синоду в Ґанґрі (в Малій Азії, IV в.) каже: „Коли хтось твердить, що не вільно бути на богослуженні жонатого священика, та нехай буде анатема".

Отже осі всі авторитетні поваги, як св. Писання, кан. 6 і 26-ий „Апост. Канонів", кан. 10-ий анкирського собору, І. нікейський собор, 4-ий синод в Ґанґрі обстають за жонатим типом священика. Очевидно вони не хотіли й не могли осуджувати безженного типу священика (цього мабуть ніяка християнська секта не осуджує, коли йде про одиниці, що своєвільно остаються целебсами), але осуджують осуджених на жонатого типу священика — осуджують о. Мартинюка і всіх, що так думають, як він.

Колиж християнство стало державною релігією в римській імперії, коли охопило ввесь загал людей, коли з часом треба було йому йти всякими істор. стежками соц. й політичного життя, то воно щораз більше „отрясалося", ішло на уступки звичайним, природним людським почуванням. Авжеж чимало з того, що перші християни вважали за прикмету поган, у дійсності було загально-людською прикметою.

Ось кілька таких прикладів. У первісній єрусалимській христ. громаді самочинно витворився був свого роду комунізм, оснований на „кипучій" любови ближнього, одначе він не вдержався. Канон 53-ий собору в Лаодикеї (IV в.) каже, що християнам не вільно на весіллі танцювати, але треба їм поводитися „як християнам лицює". Саме христ. захід у давніх віках відзначався строгими етичними засадами. „Апост. Канони" (кан. 25) казали, щоб священика за перелюб скидати з його становища, одначе не відлучувати від Церкви, бо „не можна два рази карати за одне й те саме". А ельвірський синод (кан. 18) каже, що такого священика треба відлучити від Церкви й більше ніколи (nec in finem) не приймити його. Канон 7-ий тогож собору каже: Хто по покаянні по першому перелюбі знову зділав би перелюб, той уже ніколи не може бути прийнятий до Церкви. Кан. 34. тогож собору: Не вільно світити свічок на цвинтарях (певне тому, що погани світили). Канон 36: Не вільно малювати в церкві образів святих, що їх почитаємо. Канон 25-ий синоду в Гіппо (в Африці 393 р.): Єпископ першої столиці не повинен називатися князь священиків (princeps sacerdotum) або найвищий священик (summus sacerdos) тільки епископ першої столиці.

Подібних ригористичних канонів можна би зацитувати дуже багато; напр. актори й ті, що виступають у цирку, не могли належати до Церкви; клирові було заборонено носити пурпуровий одяг, перстені і т. ін.

Єремія Теольоґ.

(Далі буде.)

„Щепро „Степана" з „Последніх Новостей".

Відкритий лист до Редакції „Громадського Голосу"*)

Із „Вістника Української Громади у Франції" з 15. V. 1935. р. довідався я, що досить освітлений уже в пресі большевицький шпигун і провокатор Кароль Шиманський, з походження поляк, став шанованим членом української соціялістичної громади. Підпис його красується поруч підпису п. Миколи Шаповала, а при кінці „літературного твору" Кароля Шиманського, довжезної безглуздої „поеми" — додаток від президії громади, що ним вона рекомендує читачам свого нового члена: „Автор цієї поеми є б. комуніст Кирило (!) Шиманський, що свого часу вступивши до ком. партії брав участь і в війні на Україні в рядах червоної армії. Потім у 1923. році розчарувався, відбув 10 літ на Соловках і... у 1933. році... утік до Франції. Родом із Подільської ґубернії" (Східна Україна). Бібліографія, як на члена соціялістичної громади — цілком прилична.

Хто такий Кароль Шиманський, звідки походив, що робив за Збручем, чому і в яких обставинах попав до большевицької тюрми, як попав і що робив у Галичині від 1931. року почавши, як попав до Німеччини та Франції — освітлено вже у „Ділі" мною та дописами з Варшави і Тернополя, як рівнож і в книжці моїх спогадів „У ворожому таборі".

Нашим французьким соціялістам, захоплення Каролем Шиманським — можна пробачити. Окрім „Гром. Голосу", інших львівських українських ґазет, вони, здається не читають. Те, що Шиманського зовсім недавно вигнали із Товариства б. вояків Української Армії у Парижі для паризьких українських соціялістів може бути фактом зовсім не переконуючим: „бувший комуніст і вояк московської червоної армії" — міг бути там не на свому місці. Вояки — народ, що на „тонкій політиці" розуміється мало.

Та,.. у ч. 22. з 15. VI. 1935 р., львівський радикальний „Гром. Голос" — подав таку замітку:

„В громадському інтересі. До редакції „Громадського Голосу" переслав пан Кирило Шиманський, що перебуває тепер на еміграції у Франції, заяву, звернену проти п. Юрія Горліс-Горського, звісного зі своїх споминів з-під большевицького режіму, друкованих окремими книжками. В своїй заяві п. Кирило Шиманський не заперечує, що був фанатиком комунізму і як такий пошкодив багато українській справі, але потім розчарувався і тепер став таким самим ворогом комунізму як і фашизму. (Он, де собака закопана! Ю. Г.). Твердження п. Горліс-Горського, якого правдиве прізвище подає пан Шиманський, щодо своєї особи в книжці „У ворожому таборі" називає п. Шиманський брехнею. Крім цього подав пан Шиманський широко про життя і діяльність п. Горліс-Горського на Великій Україні, у Варшаві і Тернополі та кидає обвинувачення, що з вини п. Горського погибло багато українських людей ворожо настановлених проти большевицької влади. (Якщо мова про таких „ворогів большевизму" як Кароль Шиманський — то не заперечую. — Ю. Г.). Пан Шиманський жадає, щоби п. Горський віддав цю справу на суд для безстороннього вияснення".

Отож, з „громадського обовязку", мушу панам радикалам „вияснити"... Я є у тому щасливому положенні, що не маю потреби своїх пояснень нічиїми більш свідченнями підкріплювати, лише свідченнями тогож таки Кароля Шиманського. Коли я ще був за Збручем, Шиманський, сидючи в тернопільській вязниці, з нудьги оповідав сусідам по причах те, що бачив і чув у большевицьких тюрмах. Сидів із ним пан Лука Галещук, що тим цікавився і при живих та здорових тепер свідках — записував його оповідання до сшитка. Кароль Шиманський, власноручно робив у тих записках поправки. І про події, що я їх згадую у своїх споминах, і про осіб із них, і про мою власну особу — оповідав Шиманський якраз те саме, що подаю і я у своїх книжках. Помилився тільки вкінці оповідання, подавши, що мене забрали „чорним вороном" до Харкова і там розстріляли. Бо мене забрали були вночі до ҐПУ, щоби ранком відставити до психіятричної лічниці. Коли я вважатиму потрібним — то представлю панам редакторам „Гром. Голосу" пана Галещука із сшитком, що в ньому записки виправлені знайомим уже для них характером письма.

Коли я у своїй останній книжці та у пресі освітлив особу Шиманського, як большевицького шпигуна і провокатора — то зовсім не мав претенсій, щоби Шиманський публично підтвердив, що я пишу правду. Навпаки я сподівався, що він „відкликнеться" на те у відповідний для нього спосіб, лише очікував цього на шпальтах московських „Последніх Новостей". До речі, цей „борець проти комунізму і фашизму", майже одночасно із заявою до „Гром. Голосу" (бо 7. 6. 1935 р.) друкує під псевдонімом продовження своїх „споминів" у „Последніх Новостях", що в них лле помиї на все українське. Але там він уже... „учитель народньої школи із Києва, засуджений на Соловки за „Союз Визволення України", „малорос", що був фанатиком українського сепаратизму та... розчарувався і знову став „істінно-русскім"... (Видно на всіх ринках добрий попит на „розчарованців"...).

Знаємо добре, кому залежить на дискредитації книжок про большевію та їх авторів. Коли вийшли в світ „Соловки" В. Юрченка, то цю почесну роботу робили „Нові Шляхи", „Вікна" і т. д. Коли тепер большевицькі аґенти хочуть використовувати для цього „Гром. Голос" — то повірте мені, шановні його редактори, що це ніякий сліпий припадок. Це звичайне використовування вашого „політичного становища". Таких „ворогів українського фашизму" як Кароль Шиманський — може бути багато ще...

Кароля Шиманського, за те, що я його публично називаю большевицьким провокатором я, за вашою порадою, до суду подавати не буду. Пропоную вам на спілку з ним знайти компетентний суд і подати мене. До гонорового суду партії радикалів, як новоявлений соціял-радикал, може відкликуватися лише сам Шиманський — для мене він не обовязковий.

Як я довідався, ви, панове редактори, не видрукували заяви Шиманського, але носитеся з нею по Львові й „інформуєте": дивіться, мовляв, хто такий Горський!... Стиль і зміст тієї заяви, що їх передали мені вже люди цілком сторонні — мене не дивує. Я раніше від лікарів львівського „Кульпаркова", що мали симулюючого вязня — Шиманського за пацієнта, набрав переконання, що він є патальоґічним дегенератом. Хворобливої фантазії для провокаторської роботи йому ніколи не бракувало. Навіть більш дотепної і ймовірної ніж у даному випадку. Виправдуватися, що я у 1920—21

*) ВІД РЕДАКЦІЇ: Цього листа містимо на виключну відповідальність автора.

р був не осаулом 1-го куріня Холодного Яру — тільки офіцером чужоземного легіону у Африці, та награбувавши у.. індусів (!!!) величезних грошей купив у Варшаві люксусове авто і роскидав ті гроші на гарних артисток, або виправдуватися від „обвинувачення", що я хотів застрілити Шиманського у Тернополі, як раз тоді, коли він уже сидів там за шпіонажу в користь большевиків, а я сидів ще в большевицькій тюрмі у Херсоні під Чорним Морем — хіба не маю найменшої потреби.

Щодо тих „страшних злочинів" на користь ҐПУ, які мені тепер закидає Шиманський — то я оповім з цієї нагоди ще щось зовсім нове: Коли хтось переходить чужий кордон, то тим, чому він прийшов, що робив за тим кордоном — цікавляться в першу чергу з обовязку органи, від яких залежить: чи той чоловік дістане право на побут у тій державі як політичний емігрант — чи його, як нпр. Шиманського, всадять до тюрми, а потім викинуть за кордон. Ті органи мають можливості перевідати те, що їм треба, по обох боках кордону. В випадку зо мною вони мали ще й тридцять свідків-священиків, що як політичні вязні були обміняні у той час з большевиками. Ті люди перебували зо мною в ріжний час, в ріжних большевицьких тюрмах протягом 1924—1931 року. Серед них були між іншим і жертви Кароля Шиманського. У вашому власному (чи „громадянському") інтересі, панове редактори, раджу вам: видрукуйте краще ту заяву Шиманського, бо оте „конспіративне" нібито „компромітування моеї особи" — є смішне і досить глупо виглядає. А в якій цілі він став членом соціялістичної громади і пише до вас заяви — вам краще знати.

Юрій Горліс-Горський.

Тревала нагорода пильности

практичний фотографічний апарат від зол. 8·50 у найбільшому виборі

„Фото-Радіо-Паляс"

Львів, Марійська пл. 8. (Дім Шпрехера).
Поспішна Робітня Аматорських Робіт. 43/91 6—10

ВЕЛИТЕНСЬКИЙ СТРАЙК У ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

ВАШИНГТОН. 30. 6. ПАТ. Переговори вуглекопів з власниками копалень (у вуглевім басейні в Атлянтських горах) у справі нових договорів про час праці та висоту платні не довели до порозуміння.

Провідник федерації вуглекопів видав приказ, щоб вуглекопи нині вночі почали страйк. Сподіються, що до страйку приступить 400 тисяч вуглекопів.

ВАШИНГТОН, 1. 7. ПАТ. На домагання през. Рузвельта провідник синдикату вуглекопів відложив страйк на 30 днів.

НОВИНКИ

— **Магазин постелі Р. Джала, Львів, Хорущини 3, поручає: ковдри, матраци по найдешевших цінах. Переробляє ковдри по 5 золотих, матераци по 7 зол.** 639 86-100

— **Де побудують памятник Пілсудського.** Комісія будови памятника Пілсудського радила в маґістраті над цим, де побудувати памятник. Предложили три місця: на узбіччі Цитаделі при вул. Пелчинській, на Губернаторських Валах після збурення будинку ґімназії або в Єзуїтському городі перед університетом. Дир. Чоловський піддав думку, щоб памятник станув на пл. св. Духа, після збурення камениці, в якій є Віденська каварня. Ухвалили не брати під увагу Єзуїтського городу лише три інші місця.

— **Хуртовина над Станиславовом.** Після останньої спеки перейшла над Станиславовом нагальна хуртовина з громами та зливою, що тревала майже годину. Один грім ударив у міську ґазівню. Біля грища „Сокола" вбив грім корову. В Підпечерах під Станиславовом від грому згоріли будинки господаря Бойчука. Шкоди є понад 1000 зол. Також у Надвірнянщині перейшла велика буря. У Рафайловій обірвалася хмара. Вода залила частину села. Вода в ріці Бистриці піднеслася значно.

— **Вбив за цвітку.** У місцевості Шпіц над Дунаєм член військової формації Остмеркіше Штурмшарен застрілив рільного робітника, при цьому згинула й жінка, що була неладеко. Це було політичне вбивство. Вбитий був націонал. соціяліст, а в кляпі сурдута мав цвітку волошки, яку тепер носять в Австрії замість забороненої нац.-соціялістичної відзнаки. Робітник на зазив вояка не хотів викинути цвітки, тоді вояк добув револьвер і застрілив його. Вояка арештували.

— **Згоріло 14 осіб.** Автобус міжмістової комунікації на шляху Рабат-Мекнес з невідомих причин перекинувся у місцевости Кемісет і почав горіти. 14 осіб згоріло, 7 тяжко попарилося.

—o—

СПОРТ.

ОЛ. ГАРКАВЕНКО МИСТЦЕМ СВІТА.

Наш відомий змагун у тяжкій атлетиці **Олександер Гаркавенко** здобув цього року знову мистецтво світа у важко-атлетичних змаганнях, цим разом у міжнародніх змаганнях у Варшаві.

УКРАЇНА — ПОЛЬОНІЯ 4:1 (4:1).

Україна: Гуцул; Зелінський, Воробець; Підлісецький, Якимів, Сиротюк; Микитин II, Мікльош, Лисик, Краевський, Яцкевич. По довшім часі знову Україна виграла змагання і добула два цінні пункти та має надію опустити фатальне останнє місце в табелі. Чорно-червоні мали добрий день і виграли заслужено, але треба зазначити, що є ще слабі пункти в дружині, саме оба крайники; Яцкевич грав дещо краще від Микитина II, але цей останній грав цілком слабо. Душею нападу був Мікльош, всі ворота були з його ініціятиви, а два він сам стрілив. Добрий був і Краевський на лівім крилі, який гостро стартував на кожний мяч, все зискуючи оборону противника. Лисик дуже працьовитий. Помічниці грала цим разом добре офензивно і дефензивно. Перші скрипки грав Підлісецький. Якимів значно ліпше грав як на останніх змаганнях і подання до нападу були цілком добрі. Сиротюк вдоволив. В обороні Воробець грав дещо слабше як звичайно, Зелінський сповнив своє завдання без закиду. Воротар Гуцул належав до найкращих змагунів на грищі, імпонує у нього спокій, обрахування і передовсім знаменита орієнтація; кілька тяжких стрілів оборонив у гарнім стилю.

Зачинає Україна і переносить гру на поле противника, стріл Лисика іде в авт. У 3 хв. Мікльош дістає мяч і гострим стрілом піввисоким з около 16 метрів добуває перші ворота. В 6 хв. Мікльош дістає мяч від противника і викладає Краевському, який добуе другі ворота. Подібна ситуація є у 9 хв. Знов Краевський стріляє з подання Мікльоша і 3:0! Оплесками на кінці. Польонія перепроваджує тепер кілька добрих акцій, але Гуцул все певно боронить; у 21 хв. два мячі Польонії ідуть в стовп. В 32 хв. Яцкевич „переїзджає" оборонця, центрує і Мікльош добуває четверті ворота. Одинокі ворота добуває Польонія у 44 хв. із замішання. По зміні темпо гри дещо слабше, назагал го мають дещо більше з гри, раз боронить Гуцул майже в безнадійній ситуації, раз Підлісецький ратує на лінії в граничнім моменті. Під кінець знову перевага України.

Суддював добре п. Раніш. Видців около 800.

УКРАЇНА II — ЧОРНІ III 3:0 (

Товариські змагання. В Україні вибився Грушельницький, який добув всі три голі.

МИСТЕЦТВА ЛІГИ.

ЛЬВІВ. Погонь — Варшавянка 7:2 (
КРАКІВ. Висла — Варта 3:1 (1:1).
КРАКІВ. Гарбарня — Рух 5:4 (2;2).
ВАРШАВА. Польонія — Краковія 2:0 (1:0)
ВАРШАВА. Легія — Шлеськ 5:4 (2:2)

МИСТЕЦТВА ОКР. ЛІГИ.

РЯШІВ. Лехія — Ресовія 2:1 (1:0).
ЛЬВІВ. Гасмонея — II. Сокіл 2:0 (0:0
ПЕРЕМИШЛЬ. Чорні — Чувай 1:0 (
ЯРОСЛАВ. Огніско — Лехія 5:1 (2:
ЛЬВІВ. Чорні — Погонь I Б 1:1 (0:0)

ЗМАГАННЯ В КРАЮ.

ПЕРЕМИШЛЬ. Сян — Рух 1:0 (1:0) Мистецтво А-кл. Рішаючі ворота стрілив Турко.
БОРИСЛАВ. Бялі — Дністер 1:1 (1:
ХОДОРІВ. Віл — Ходоровія 2:0 (1:
ДРОГОБИЧ. Дністер — Т. У. Р. 8:0).
ДРОГОБИЧ. Бетар — Підгіря 2:0 (

—o—

Нові книжки й журнали.

ВІСТИ З ЛУГУ, письмо присвячене овим і фізовим справам, просвіті і науці. Львів, черв. 1935. Р. X. Ч. 6. Зміст: Вітайте!!! Ювилейне Лугове то у Львові 30. червня 1935 р. Лугова Організація оках 1925—1935.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Нечинний.

Театр Ріжнородностей.

Понеділок, 1. VII. год. 8 веч. „Школа податників".

Вівторок, 2. VII. год. 8 веч. „Школа податників".

Кіна.

АДРІЯ: „Долина тривоги", „Страшна ніч у Зоо".

АПОЛЬО: „Фраскіта".

АТЛЯНТИК: „Гармонія" (большевицька муз. комедія) „Світ залюблений" (амер. комедія).

ВАНДА: „Пісня пісень", та „Зле кохана!"

ҐРАЖИНА: „Мушу бути молодий".

КАСІНО: „Віденські ночі".

КОЛІСЕЙ: „Вбивство в Тринідаді", ревія „Останній раз бачимо вас!".

КОПЕРНИК: „Упадок Дон Хуана" (Дуглас Фербенкс).

МАРУСЕНЬКА: „Вічне життя богів", „Добра ворожка".

МІРАЖ: „Весняна парада" з Фр. Ґаль.

МУЗА: „Біді люди", „Все жарт".

ПАКС: „Голгофта".

ПАЛЯС: „Нескопний" (на осн. Ед. Водеса), „Людина без лиця".

ПАН: „Не хочу знати хто ти".

РАЙ: „Азбука кохання" в Димшою та Круковським.

СВІТ: Нечинний.

СОНЦЕ: Збещещена" та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Ганка", Іна Беніта і ревія.

УТІХА: „Таємниця експресу ч. 6" та ревія з Й. Белявським.

ХИМЕРА: „Місто під терором".

Закордонне радіо.

Понеділок, 1. липня 1935.

Відень (506,8) 14·00 Вінер Зенгеркнабен, 17·35 Сп. ресіталь (пісні Брамса та Малера), 20·00 Джез, спів, 22·10 З опер Вердія та Вагнера, **Прага** (470,2) 19·30 „Русалка" оп. Двожака, **Париж** (1648) 15·00 Концерт, 20·45 Музика, спів, рецитації, **Атльона** (531) 20·45 Пісні, **Білгород** (437,3) 13·15 Оп. арії, **Берлін** (356,7) 2..20 Берл. мельодії, 22·30 Молодечі мельодії Бетовена, **Кенігсвустергавзен** (1571) 12·00 Музика, 17·45 Соната на альт. та форт. Шлема, **Кельн** (455,9) 16·00 Твори Шумана (сп., форт.), **Ляйпціґ** (382,2) 22·20 Квартет, **Мінхен** (405,4) 13·15 Концерт, 16·10 Пісні в супр. лютні та скр., **Бреслявь** (315,8) 15·30 Спів, **Будапешт** (550,5) 17·30 Мадярські й болг. пісні, 18·40 Циг. орх., **Міляно** (221,2) 20·40 Симф. концерт, 22·00 Оп. мельодії, **Рим** (420,8) 17·05 Концерт солістів, 20·40 „Липвоскочки" ком. оп. Ганна.

Вівторок, 2. липня 1935.

Відень (506,8) 17·25 Скрипка, 19·30 Пісні й арії (Ардел, тен.), 22·40 „Пімста дидика" оп. Штравса, 24·00 Віденські мельодії, **Братислава** (298,8) 19·2 Твори Бельовського (спів), **Кошиці** (259,1) 17·40 Для Закарпаття (нар. пісні), **Прага** (470,2) 18·30 Пісні, 21·10 Концерт орх., **Париж** (1648) 12·15 Легка муз., 20·45 Розр. вечір, **Берлін** (356,7) 12·00. 17·00, 21·00 Концерт, 19·00 Брамсові пісні, **Кенігсвустергавзен** (1571) 19·00 Вес. концерт, 22·30 Нічна музика, **Ляйпціґ** (382,2) 12·00 Концерт, 19·05 Пісні й мельодії Сх. Прусії, **Будапешт** (550,5) 18·50 Скрипка, 21·45 Концерт, **Міляно** (221,2) 11·30 Легка музика, 20·40 Музика XVII. і XVIII. ст., **Рим** (420,8) 13·15. 17·30 Легка музика, 21·55 Концерт солістів.

Львівське радіо.

Понеділок, 1. липня 1935.

6·30 Ранішня авд., 8·25 Практ. вказівки, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Полудн. деник, 12·15 „Мій коханий Августе" мельодії з давніх часів (орх.), 13·00 Хвилинка для жінок, 13·05 Концерт. 15·15 Біржа, 15·25 Експорт, 15·30 Адам: Увертюра з оп. „Колиб я був королем" з гр. пл., 15·40 Позір еміґранти! Пашпорт на сходах, 16·00 Для дітей: Гри та забави в повітрі, 16·15 Концерт (дуети, скр., форт.). 16·50 Мандрівка Іванни, 17·00 Концерт орх., 17·40 М. Ґлинка: Тріо д-моль на кларнет, фагот і форт., 18·00 Гутірка Бр. Вінавера, 18·15 Муж. хор, 18·30 А можеб турнір спорт. поезії, 18·40 Сусп. хвилина, 18·45 Концерт хору солістів під дир. Вол. Божика, 19·15 Реклям. концерт, 19·30 Вояцька авд., 19·50 Що читати (Книжки про Лодзь), 20·00 Як треба ходити по світі, 20·10 Вечір віденських мельодій (муз., сп.), 20·45 Веч. деник 20·55 Образки з давньої та суч. Пол 21·00 Симф. концерт, 22·00, 22·05 Спорвістки, 22·1 Концерт малої орхестри

Вівторок, 2. лип 1935.

6·30 Ранішня авд., 8·25 Практ. вказівки, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Полудн. дев, 12·15 Концерт; у перерві ок. 13·00 Хвилинка для жінок, 12·30 З ринку ці, 13·35 Оперткова музика з гр. і 15·15 Біржа, 15·25 Експорт, 15·30 Сол. (спів, муз.), 16·00 Скринька ПКО, 16· Хвилинка Р. Штравса в гр. пл., 16·50 Гутірка Івани, 17·00 Концерт (муз.,), 18·00 Сідаючі зорі, 18·10 Хвилинка Вірші Ю. Словацького, 18·15 С 18·30 Тих. скринька, 18·40 Сільна ре. хист. життя, 18·45 Сальон. тріо, 19 Реклям. концерт, 19·30 Скр. ресітал 19·50 Актуальна гутірка, 20·00 Антін Абр — капбський герой, 20·10 Муз.-сп. авд. : ..дий Моцарт, 20·45 Вечірник, 20·55 Образки з життя давньої суч. Польщі. 21·00 „Головна виграна" оперетка Гансмана, 22·00 Флет, 22 22·35 Спортові вістки, 22·40 Радіокабарет гр. пл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

Золото, срібло, годинники, брилянти Вл. Бушек, Львів, Академічна 6., тел. 218-48. 1708 715

Футра на сплати виконує робітня майстер Карпяка, Лукасінського 4, побіч Народнього Дому. 1817

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Льв. Ринок